

Zpravodaj

Českého krajského spolku Beseda

Čtvrtletník – únor 2014 – číslo 1
Trimestriel – février 2014
Driemaandelijks – februari 2014

EDITOR: Dušan Swalens, dušan@swalens.eu
www.beseda.be - spolek@beseda.be
Bureau de dépôt: 1420 Braine-l'Alleud 1
PP 6/68473

PF 2014

Milí přátelé, členové a příznivci Besedy,

věříme, že jste se svými nejmilejšími radostně a třeba i bujaře oslavili vánoční a novoroční svátky a načerpali síly na vše, co vás v novém roce čeká.

Za celý výbor Besedy vám přeji, aby byl nový rok 2014 pro vás a vaše drahé rokem pevného zdraví (bez něj jsou všechny naše úkoly a povinnosti mnohem těžší, ne-li nesplnitelné), rokem dobré pohody a veselé mysli (ta je už sama o sobě přece předpokladem nejméně poloviny našeho zdraví), rokem úspěchů a bohatství (tím nemám na mysli tučná konta, ale bohatství myšlenek, dobrých vztahů s okolím a celkové kultury v životě) a v neposlední řadě rokem splněných přání (budme raději skromnější, pak se nám přání spíše mohou splnit, a nezapomeňme poděkovat osudu za vše, co nám pro život dal, a zároveň se aspoň občas pochvalme za to, čeho jsme dosáhli vlastní pílí a přičinlivostí ☺)!

Rok 2014 je pro Besedu jubilejním rokem, více se dozvíte uvnitř Zpravodaje a na našich webových stránkách. Ať se vám i nám letošní rok vydaří! To, jaký bude, záleží do značné míry na každém z nás! Těšíme se na všechna naše letošní setkání s vámi.

Za výbor Besedy Olga.

© foto Dušan Swalens

BESEDA

51, rue des Arbalétriers
1420 Braine-l'Alleud

Destinataire

BELGIQUE - BELGIE
1420 BRAINE-L'ALLEUD 1
P 001887

Mikulášská nadílka

Milí rodiče, milé děti,

Mikuláš je se svým doprovodem tím na koho se dlouho dopředu všichni moc těšíme a kterého si užíváme společně. Na rozdíl od Ježíška, se kterým se setkáváme pouze v úzkém rodinném kruhu. Však se nám také přihlašky každý rok jen hrnou! Nehledě na to, že jsme už poněkoli káté připravili Mikulášskou nadílku pro celou stovku dětí, mnohé z dalších, po Mikuláši toužících, jsme už uspokojit nedokázali. Brzy po rozeslání podzimního Zpravodaje byla všechna místa obsazena (rozesílat pozvánku e-mailem nebylo třeba) a další, méně průbojní zájemci se dostali pouze na seznam náhradníků. Bývá na něm na 30 dětí, naštěstí aspoň některé z nich jsme nakonec mohli potěšit! Přečtěte si, jak nadílku viděli různí aktéři tohoto krásného odpoledne:

Mikulášská očima Mikuláše:

Mikulášovi se akce „Mikuláš“ líbila, velice ocenil dílničky i to, jak děti zvládly písničky, které se měly naučit. Také pohádka v podání školních dětí byla příjemným zpestřením akce. Organizátoři zvolili šťastný postup tak, aby se dalo vše zvládnout i při větším počtu dětí. Mikuláš věří, že příští rok bude moci konstatovat, že si všechny děti poctivě čistí zuby, jedí maso a zeleninu a netahají svoje sourozence a spolužáky za uši. Jinak naučí i zahraniční čerty důraznému „bre, bre, bre...“

Mikulášská očima andělů:

Jako každoročně, tak i minulý prosinec jsem se zúčastnila Mikulášské besídky, kterou pořádá krajský spolek Beseda, a to v roli anděla. Tuto funkci jsem zastávala již počtvrté a jako vždy byla celá akce příjemným začátkem adventního období. Ze strany rodičů byl jako každý rok o tuto českou tradici velký zájem a děti si prožily velmi příjemné odpoledne plné her, zdobení perníčků a vánočních koled a básniček, jejichž pomocí se jim podařilo přivolat mikulášskou suitu. Od Mikuláše se jim dostalo pochvaly a trocha pokárání, čerti je rádně postrašili a úkolem nás, andělů, bylo čerty trochu krotit a rozdat dětem zasloužené dárečky. Bohužel jsem tuto milou povinnost zastávala tentokrát již naposled, protože se letos budu vracet zpět do Čech, ale často budu vzpomínat na rozzářené dětské tvářičky a příjemnou atmosféru. (anděl Lucie)

Ty děti byly moc roztomilé, jak tak hezky zpívaly pro nás koledy, těším se na ně zase příští rok! A čerti byli tentokrát taky docela hodní, že? Navíc jsme si pochutnali na chlebičkách a buchtách, chválíme kuchařky... andělé jsou totiž docela mlsouni! (andílek Anička)

Mikulášská očima čertů:

Dětičky byly tak roztomilé, že bylo těžké být na ně přísný, zlý a strašidelný. Počítali

jsme aspoň, kolik dětí se nám podařilo rozbrečet. Pár jich bylo a my to považujeme za náš velký úspěch. Je prima, že se i dnešní děti ještě bojí čerta, to není na škodu! (čert Martin)

Nejsem sice Čech, ale protože se zajímám o češtinu, je pro mě radost a dobrou příležitostí obeznámit se s kulturními aktivitami, které nabízí Beseda, protože mi to umožní osvojit si tradice této země, navíc ve velice přátelském prostředí, kde vládne dobrá nálada! (čert Anthony, student češtiny ČŠBH - přeloženo z francouzštiny)

Pohled obsluhy v baru:

Bar byl chvílemi v úplném obležení! Všichni byli svátečně naladěni a čekání na Mikuláše si zkracovali tréninkem chuťových buněk: děti si vybíraly buchty, maminky a tatínkové kávičko, chlebičky či pivečko, k dispozici jsme měli i moravské a francouzské víno. Je to potěšení z obou stran baru, když si takhle rozumíme! (Alena)

Jakožto pro Čecha dlouhodobě žijícího mimo ČR byla pro mě Mikulášská besídka příjemným připomenutím dětství v Česku. Není nad to roztřepat se před pořádným čertem s následnou odměnou sladkého pamlsku, takového, jakým byl krásný adventní perník, co dostaly děti v Bruselu. (Tomáš)

Olga

© foto Liselotte a Dušan Swalens

Zase jsme pekli i pekly vánočky...

Každý rok se vám na tomto místě zpovídám, jaké bylo poslední pečení vánoček. Letos jsem požádala účastníky, aby se k tématu krátce vyjádřili sami. Mám však jednu velikou „zadnost“ (rozuměj: opak přednosti, to slovo nám v češtině jaksi chybí, tak jsem si jej s vaším svolením vytvořila...©) - a sice, že honím vše na poslední chvíli, dva dny před uzávěrkou. Sešly se mi proto jen tři odpovědi, z čehož jedna byl dobrovolně povinný domácí úkol pro mého muže. To abyste se mohli i vy pokochat jeho roztomilou češtinou.

Z mého pohledu klaplo vše tak, jak jsme si přáli: upekli jsme 19 vánoček, sešlo se u nás 21 krajanů všech věkových kategorií, muži, ženy a 5 dětí. Svou první vánočku vyráběla (s pomocí celé své rodiny a hlavně své starší sestry Magdalenky) i Juliette, která přišla na svět až o týden později. Do přátelského besedování a příjemné zábavy se zapojili všichni přítomní, ne všichni však vánočku pekli. Hlavně mě mrzelo, že rodina, která přijela až od Gentu, nakonec zjistila, že péci nemůže, protože celý proces trvá opravdu dost dlouho. Snad jim to vyjde letos. Už dnes se na příští pečení těším: bez této krásné tradice by naše adventní slavení a radost z vánočních svátků nebyly úplné!

Vaše Olga

A zde jsou slíbené reakce:

Je to krásné, když se takto sejdou lidé různých národů, tříd a přesvědčení a je jim spolu dobře. Škoda, že jsme tak daleko, hned bych se přidala na další akce. Bylo u vás opravdu dobře.

Libuše

Strávili jsme příjemné předvánoční odpoledne u Olgy, George a jejich rodiny s českými a slovenskými krajan. Mnohému jsme se při pečení vánoček naučili a dozvěděli se spoustu zajímavostí. Ačkoli příprava vánoček nebyla úplně jednoduchá, velmi nás to bavilo. Výsledný produkt nám moc chutnal a také kolegům v práci, neboť jsem vzal kousek na vánoční besídku.

Jan a Alena

Pečení vánoček je něco unikátního, který děláme každý rok. Je to možnost se sejit s přáteli a také možnost seznámit s novými lidmi ve velmi zajímavé a mezinárodní atmosféře. Zatímco lidé připravují těsto, válcují je a pletou je, mluví spolu.

Letos to bylo něco zvláštního pro mě, protože moje sestra Mary, která je o 4 roky mladší než já, přiletěla k nám na návštěvu do Belgie a pečela svou první vánočku.

Nejšťastnější moment je asi ten, když se setkají všichni pro fotku. Široký úsměvy ukazují, že každý je velmi spokojený se svou novou a velmi chutnou vánočkou!

George

Dora N. podruhé

Milí krajané,

v říjnu loňského roku přijali mnozí z vás pozvání do Pražského domu, kde spolu s námi zhlédli divadelní hru Mileny Štráfeldové o Doře, dceři Boženy Němcové. V roli hlavní hrdinky se nám tehdy předvedla mladá, nadějná herečka Marta Sovová.

A proč se k Doře ještě vracíme? Pro rozhlasové vysílání totiž tuto roli namluvila známá česká herečka Taťjana Medvecká, která za svůj herecký výkon začátkem listopadu, pár dnů před svými kulatými narozeninami, obdržela od Herecké asociace rozhlasovou Cenu Thálie. Věříme, že je to velké uznání i pro autorku divadelní hry, paní Štráfeldovou, neboť bez kvalitního textu by sebelepší herečka mohla jen těžko tuto prestižní cenu získat! Blahopřání patří tedy oběma a my jsme opravdu rádi, že jsme se mohli s touto hrou seznámit i u nás v Bruselu.

Nabízíme vám zde ještě jedno divácké ohlédnutí, které přišlo až po uzavěre minulého čísla:

Před zhlédnutím představení Osamělé večery Dory N. jsem pociťoval

nejen zvědavost, ale i mírnou apriorní nedůvěru: nezdálo se mi úplně pravděpodobné, že by divadelní hra s jedinou vystupující postavou, veřejnosti téměř neznámou dcerou Boženy Němcové, coby dramatický debut autorky jinak dlouhá léta pracující v redakci Českého rozhlasu měla být příslibem nezapomenutelného uměleckého zážitku.

Přiznávám (a rád!), že jsem se mýlil: dílo Mileny Štráfeldové s Martou Sovovou v titulní roli je stejně strhující jako hluboké – pohnuté osudy poněkud výstřední spisovatelky a potažmo jejích blízkých jsou prostřednictvím korespondence a vzpomínek podány nepateticky, věcně, bez tradičního tendenčního „zbožšťování“ velké autorky–mučednice, zároveň ovšem taktně, decentně, s pochopením i se zjevným respektem k jejím nesporným zásluhám literárním i vlasteneckým.

V první řadě však nejde o historickou faktografii (jakkoliv lze drama jistě s úspěchem využít i jako prostředek doplnění středoškolské výuky): hra v sobě především nese nezpochybnitelnou hodnotu estetickou, což dokazuje i zkušenost autentické a intenzivní

katarze, kterou divák prožívá bezprostředně po (v případě bruselské inscenace pouze obrazně) závěrečné oponě.

*Jiří Jonák, učitel českého jazyka
a literatury na EŠ Brusel III*

© foto Dušan Swalens

Kurzy kreativní fotografie

Světlo, stín, linie, barva, detail, celek, kompozice, hloubka ostrosti, pohyb, výraz – to je jen zlomek možností, jež fotografické tvoření poskytuje. A členové fotokroužku – od dětí přes mládež až po dospělé – toho patřičně využívají. Rostou nám v Bruselu talenty a jejich nadšení je

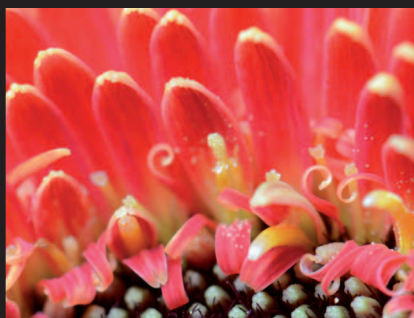
znát i na zlepšujících se výsledcích jejich snímků. Níže vidíte záběry praktických cvičení detailů, zátiší a volné tvorby. Přijďte mezi nás, scházíme se měsíčně v České škole bez hranic Brusel, vyrážíme na fotovýpravy. Nezáleží na fototechnice, kterou vlastníte, ani na zkušenos-

tech. Kurz je nastaven pro začátečníky i mírně pokročilé každé věkové kategorie. Přihlášky a dotazy posílejte na dusan@swalens.eu.

*Dobré světlo přeje
vedoucí Dušan*

© foto Aleš Khol

© foto Beáta Šaková

© foto Míla Sgalitzerová

© foto Katarína Rišová

© foto Liselotte Swalens

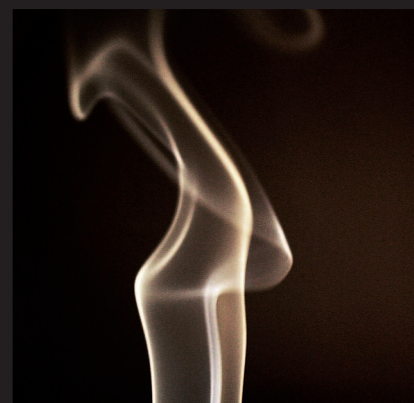
© foto Ctibor Kocman

© foto Matěj Karásek

© foto Matěj Karásek

© foto Liselotte Swalens

Potěmkinova Brusnice

aneb v Bruselu je všechno jinak - tak se jmenuje nová kniha o hlavním městě Belgie a celé EU. Jak uvidíte z přiložené, zkrácené kapitoly, je psaná velmi zajímavě a čtivě. Autorka Nicole Grmelová se zabývá věcmi všedními i nevšedními s humorem a nadhledem, stranou neponechává ani širší politické problémy Belgického království. Psaný text je obohacen o fotografie a dokumentární přílohu. Věříme, že kniha bude přínosná i pro ty z vás, kteří v Bruselu bydlíte nebo máte s pobytem zde osobní zkušenosti.

Kniha je k dostání v Praze v knihkupectví Fišer (metro Staroměstská) a v knihkupectví Neoluxor (také v e-shopu). Budete-li mít dotazy nebo budete-li chtít některé pasáže z knihy komentovat, můžete se s autorkou spojit na grmelova@hotmail.com.

Případ padajícího stropu

V jedno sobotní letní odpoledne roku 2005 zapršelo trochu více než obvykle. Právě jsem umývala nádobí po obědě, když se ozvalo něco jako detonace. Nedokázala jsem identifikovat směr zvuku. Asi patnáct minut po této nejasné detonaci bušila na dveře policie. *C'est la police. Ouvrez la porte!* Otevřela jsem dveře, dovnitř vběhl policajt, který mne ve francouzštině informoval, že u sousedů ve vedlejším bytě spadl strop, asi deset metrů čtverečních, a že se evakuuje celý barák, tedy i můj byt. Z bezpečnostních důvodů, tj. kdyby náhodou stropy padaly i v dalších bytech. Policista mi řekl, že mám dvacet minut na to, abych si sbalila „un sac“. Pak mu mám odevzdat klíče, a nedokáže mi říct, zda mne tam ještě někdy pustí. Začala jsem přemýšlet, kdepak jsem asi schovala svůj pas, po deseti minutách jsem ho našla, sbalila nějaké oblečení, notebook a když už jsem měla plnou tašku, vyzkoušela jsem vyjednávání druhé tašky. Řekla jsem policajtovi, že moje francouzština je velmi špatná a nerozumím tomu, co je to „un sac“, a už jsem ze skříně tahala druhý kufrík.

Policajt se strašně rozčílil, když viděl, že беру druhou tašku. Zařval, že tam nechce umřít, a už snášel můj „sac“ dolů po schodech – staré baráky výtahy obvykle nemají. Dostala jsem policejní protokol o tom, že jsem předala všechny klíče od bytu a že až do výslovného povolení policie do něj nemohu vstoupit. Za týden jsem se měla informovat na komisariátu policie, jaký bude další vývoj. Vstupní dveře do bytů byly zapečetěny policejní páskou *STOP POLICE* v celém domě. Vypadalo to minimálně jako několikánásobná vražda. Za dvacet minut se podařilo evakuovat všechny nájemníky (majitelka domu znala statických nepoměrů domu raději bydlela v bezpečné vzdálenosti za Bruselem). Následně byly zapečetěny policejní páskou i vstupní dveře do domu.

Pořád přšelo. Stála jsem před domem s „un sac“ a přemýšlela, co dál. Naštěstí jsou dveře Evropského parlamentu pro úředníky otevřené i o víkend, takže prvotní myšlenka směřovala ke kempování v kanceláři, než najdu nějaké nové bydlení. Pak jsem si vzpomněla, že jedna kolegyně z Rady EU pořádá ten samý večer u sebe doma nějakou party. Dobré místo, kde by se šlo poptat na nějaké náhradní možnosti bydlení.

Na party se ukázalo, že jeden kolega se chystá na měsíc na dovolenou na Aljašku a potřeboval by, aby mu někdo zaléval kytky a vybíral poštu. Přihlásila jsem se jako dobrovolník s tím, že bych tam eventuálně i bydlela, dokud nenajdu nový byt. Souhlasil. Hurá, nemusela jsem tedy kempovat v práci na karimatce a ve spacáku (ten jsem si vzala preventivně nad rámec „un sac“ i přes velkou nevoli zasahujícího policisty).

Podmínky, které jsem kladla na kvalitu nově hledaného bytu k pronájmu, byly četné a na bruselské poměry náročné. Mezi tím jsem se však naučila také lépe porozumět některým slovům v inzerátech, kde byt označovaný jako „charmant“ se mírně rozpadá a „très charmant“ se rozpadá úplně. Vzpomněla jsem si, že byt, ze kterého mne evakovali, byl „très charmant“. Rozhodla jsem se tedy opustit romantiku bydlení v šarmantních bytech a vsadit na bezpečnost. Podmínky byly následující.

Zaprvé: Majitelé bytu ručí vlastní hlavou za to, že to tam na mne nespadne, tj. bydlí ve stejné nemovitosti a nikoliv v bezpečné vzdálenosti od ní.

Zadruhé: Byt má povolenou pračku.

Zatřetí: Dům má výtah – stará zástavba nemívá výtahy vůbec, anebo jsou tak strašidelné, že se člověk do nich bojí vejít. Jednou jsem si při cvičení natrhla sval na noze a musela ve starém bytě vyskákat dvě patra s vysokými stropy po schodech, kde nebylo možné opírat se o zábradlí, protože by člověk spadl i s ním. Byla to docela makačka.

Vyskákat na jedné noze do druhého patra s nákupem byla makačka dvounásobná.

Začtvrté: Byt má evakuační východ – po padajícím stropu u sousedů jsem si uvědomila, že moc nechybělo ani k pádu dřevěného schodiště. Nebylo by tedy marné, aby pro případ krize existovala nějaká alternativa, přece jen skákat z vyššího patra na silnici není moc dobrý nápad.

Na hledání nového bytu bylo naštěstí dost času, kolega měsíc na Aljašce, v práci nebylo v srpnu do čeho píchnout, takže jsem chodila po bytech. Po prvních asi deseti jsem seznala, že byt splňující všechny mé čtyři podmínky v Bruselu asi neexistuje, zvažovala jsem, jestli to není znamení, že mi Brusel nepřinese nic dobrého a že to tam mám zabalit a vrátit se do Prahy, ale vytrvala jsem a nevzdávala to. Už padesátý byt v pořadí splňoval všechny mé čtyři podmínky. Zázrak. Byt v sedmém patře z osmi. Slušná čtvrť a barák a kupodivu i já jsem splňovala „maximalistické“ nároky bytného. (Ten čekal více než rok na bílého nájemníka, prý se s ostatními majiteli v domě dohodli, že černochy a muslimy brát nebudou a raději budou mít byt prázdný). Výtah – podivně oranžový, ale pojízdný a nikoliv strašidelný. Připravená instalace na pračku - luxus. Dokonce evakuační východ přes spíž na balkoně s dopadem přímo do popelnice – popelnici jako bonbonek navíc, to má v Bruselu málokdo, k tomu se ještě dostanu. Výhled ze sedmého patra nadprůměrně dobrý na obě strany.

Ideální byt měl pouze jednu vadu na kráse. Bytný tvrdil, že už je rezervovaný pro nějakého jiného bílého nájemce. Diplomatičtěji jsem se zeptala, zda jeho perspektivní nájemce je také bonitním úředníkem EU se smlouvou na doživotí, který bude spolehlivě platit nájem. Bytný chvíli přemýšlel, a pak řekl, že dobře, že rezervace se ruší, další den můžu přijít podepsat smlouvu. A tak se stalo. Po celé tři roky v novém nájmu tam na mne nic nespadlo.

Švejk za polárním kruhem

Datum 3. leden je nerozlučně spjaté s úmrtím Jaroslava Haška, novináře, publicisty, spisovatele, pejskaře, kynologa, štamgasta hospůdek, piva a rozmanitých alkoholů pitele, anarchisty, antimonarchisty, bijce byrokracie, c. k. rakouského vězně, legionáře, ředitele armádní tiskárny v Úfě, lidového filosofa, jehož lidství, drtivě odhalující a odsuzující nesmyslnost válek, má i v XXI. století co říct lidem, hovořícím 58 jazyky, do nichž jeho dílo *Osudy dobrého vojáka Švejka* bylo přeloženo. Stačí si připomenout chvíli, kdy Švejk po příjezdu na frontu poprvé zažije dělostřeleckou kanonádu a vykřikne: „Co blázníte, vždyť jsou tady lidi!“

Kdo pobýval dlouhodobě v zahraničí, jistě pozná onen pocit nostalgie po domově, který občas dolehne na člověka, zakotveného genetickými kódy v domovině. Já jsem osobně tyto chvíle řešil tím, že jsem si pustil Smetanovu *Mou vlast* či Dvořákovy *Slovanské tance*, nebo desky s texty namluvenými Miroslavem Horníčkem či Janem Werichem. U Horníčka jsem se rozplýval nad ryzí spisovností jeho češtiny a nad dikcí, která byla oslavou českého jazyka. U Wericha to byl jeho nenapodobitelný hlas, který dodával zvukovou plastiku pronášenému moudru klauna od Pána Boha, celým svým

nitrem ze všeho nejvíce nenávidějícího blbost, a vynášel na povrch textu onen nadhled nad věcí, někdy v něm zřejmě úmyslně skrytý, kde kvalita humoru vyvěrala z hloubky filosofické myslí, jež tak skvěle kořenila i písničky Jaroslava Ježka. Jindy jsem usedl k textům Haškova Švejka, z nichž některé pasáže jsem znal nazpaměť, avšak, jak šel čas a člověk věkem zrál, nacházel v nich nové odstíny, nové aspekty, které mu v bujarém mládí unikly.

Při této příležitosti si nemohu nevzpomenout na událost, která se mi přihodila v září roku 1959, kdy jsem, coby studentský elév, byl přidělen na praxi do tiskového střediska Mezinárodního brněnského veletrhu. V Brně jsem se však dlouho neohrál, protože jsem byl odvelen do detašovaného pracoviště v Praze, kde jsem dostal za úkol zajišťovat tranzit zahraničních novinářů do Brna a zpět do zahraničí. Mezi posledními klienty byla norská novinářka, pokud se pro odstup času nemýlím, paní Kristensenová. Na Ruzýňském letišti jsem ji vyhledal mezi cestujícími, kteří přiletěli z Brna, a ubytoval v hotelu *Esplanád* s tím, že příští den odletí do Osla. Když jsem se s ní loučil, což bylo již daleko po 22. hodině, položil jsem jí zdvořilostní otázku, zda nemá ještě nějaké přání. Tato dáma s lehce prošeďivými vlasy, útlé postavy, středního růstu sklopila své modré oči, trochu i hlavu, posléze se napřímila, pohlédla přímo do mých očí a ostýchavě pronesla, že má neskromnou prosbu. Požádala mne, zda bych ji nemohl „to accompany to hospoda“. V ten okamžik moje mozkové závitky začaly pracovat na plné obrátky, ale nedokázaly vyprodukovat odpověď na to, co solidní dáma v letech, navíc cizinka může pohledávat v tak pozdní dobu v české hospodě. Rozuzlení

hým dechem dodala „hospoda U kalicha“. Samozřejmě, že její přání bylo splněno, a tak jsme se za malou chvíli ocitli Na bojišti a vstoupili do chrámu švejkologů a přátel Dobrého vojáka, kde desítky hlasů v šedomodravém kouřmu vytvářely onu specificky hospodskou šumovou kulisu. Paní Kristensenová si interiér pečlivě prohlédla, a když jsme usedli ke stolu, vytáhla zápisník a začala si v něm dělat poznámky.

Když na našem stole přistály dvě sklenice s bílou čepicí a zrzavým mokem a řekli jsme si na zdraví, paní Kristensenová dala svému počínání velice logické a naprosto přesvědčivé vysvětlení. Ukázalo se totiž, že je členkou ochotnického divadla, v jehož repertoáru byl Dobrý voják Švejk velice často uváděnou hrou. Navíc paní Kristensenová v této komedii hrála Švejkovu posluhovačku paní Müllerovou. Hra měla úspěch. Nestalo se prý, že by ji hráli před poloprázdným hledištěm, a to dokonce i za polárním kruhem. „Až se vrátím,“ pravila, „první otázka mých divadelních kolegů bude, zda jsem byla U kalicha. Pokud bych řekla, že nikoliv, historicky bych se před nimi znemožnila.“

Po tomto upřímném vyznání paní Kristensenové alias Müllerové jsem již v sobě nenašel odvahu jí říci, že ta původní hospoda, kterou Hašek navštěvoval, byla o kousek dál a nebyla ničím jiným než tuctovou, začouzenou putykou. A sdělit jí, že paní Müllerová nebyla Švejkovou posluhovačkou, nýbrž představenou nevěstince, nacházejícím se v témže domě, to již vůbec nepřicházelo v úvahu. Pojala mne obava, že by to mohlo mít psychický efekt obdobný tomu, jako když malému dítěti, těšícímu se na dárky od Mikuláše, sdělíte, že Mikuláš neexistuje, že to je jenom přestrojený strejda. A toho si podle mne tato bodrá dáma a její kolegyně ze severské země rozhodně nezasloužili.

© Josef Lada

Tato dáma s lehce prošeďivými vlasy, útlé postavy, středního růstu sklopila své modré oči, trochu i hlavu, posléze se napřímila, pohlédla přímo do mých očí a ostýchavě pronesla, že má neskromnou prosbu. Požádala mne, zda bych ji nemohl „to accompany to hospoda“. V ten okamžik moje mozkové závitky začaly pracovat na plné obrátky, ale nedokázaly vyprodukovat odpověď na to, co solidní dáma v letech, navíc cizinka může pohledávat v tak pozdní dobu v české hospodě. Rozuzlení

Praha 30. 12. 2013
Ladislav Balcar

Velvyslanectví České republiky v Bruselu
Český krajský spolek Beseda v Belgii
Česká škola bez hranic Brusel
Královské divadlo Peruchet Belgie
Mezinárodní muzeum loutek Brusel
České centrum Brusel

pořádají pod záštitou pana velvyslance Ivo Šrámk
výstavu makrofotografií

BIO – LOUTKY

Autor: český fotograf Dušan Swalens

Vernisáž: pondělí 10. února 2014 v 19:30 hodin

Autogramiáda knih: Collection Peruchet a Bio
Ukázka loutek: ředitel muzea Dimitri Jageneau
Hudební vystoupení: lektoři České školy bez hranic

České centrum Brusel: 150 Av. Adolphe Buyl – 1050 Brusel

Výstava potrvá do 10. března 2014

Ambassade de la République tchèque

CENTRE TCHEQUE
TSJECHISCH CENTRUM

Milí přátelé - krajané,

po několik let dostávají naši členové kartičku, která je potvrzením jejich členství v Besedě. Pokud máte příspěvek na rok 2014 již zaplacen nebo stihne-li dorazit na besední účet před rozesláním výtisků, svou novou členskou kartičku najdete zde. Pokud ne, doručíme vám ji v příštím čísle Zpravodaje, nebo předáme na některé z našich akcí.

Co musíte udělat pro to, abyste se mohli považovat za členy Besedy? I když jsme Český krajský spolek, česká národnost není podmínkou. Stačí poslat příspěvek na účet Besedy u ING číslo **BE26 3630 3022 4129** (pro případnou mezinárodní platbu i **BIC: BBRUBEBB**). Příspěvek činí **15 € za jednotlivce a 25 € za rodinu, platí se jen jednou za rok, dobrovolnému navýšení se však meze nekladou.**

Co vám členství v Besedě může přinést? Můžete být hrdí na to, že jste členy jednoho z nejstarších krajských spolků v Evropě, budete pravidelně dostávat tištěný Zpravodaj, leckdy platit snížené vstupné na naše akce, případně se setkáte s jiným překvapením.

Naše akce jsou samozřejmě určeny všem krajanům a přátelům České republiky, v případě vyššího zájmu a omezeného počtu míst však mají členové Besedy přednost, to platilo i na minulém Mikulášské nadílce a bude to platit i při dalších našich aktivitách.

Neváhejte tedy a zachovejte nám přízeň anebo přijďte coby nováčci mezi nás. Každý, kdo v dobrem přichází, je vítán.

Výbor Besedy

ČESKÝ KRAJSKÝ SPOLEK
ČLEN 2014

Spolek krajanů v Belgii od roku 1904
Amicale des Tchèques de Belgique depuis 1904
Vereniging van Tsjechen in België sinds 1904

Jméno a Příjmení

BESEDA

Naše jubileum

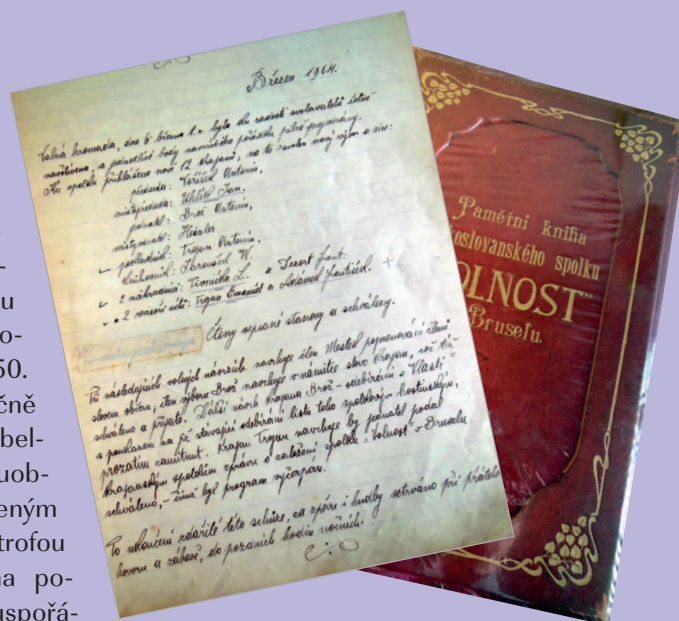
Když se blíží nějaké jubilejní datum, ať už osobní nebo společenské, obvykle na něj začínáme myslet aspoň rok dva dopředu, těšíme se, jak onu událost jaksepatří hezky i důstojně oslavíme. Zpočátku se datum zdá být neskutečně daleko, pak najednou je tu a my si klademe otázku, zda jsme na ně skutečně dobře připraveni...

Před 10 lety slavil náš krajanský spolek sté výročí založení, nechce se mi ani věřit, jak rychle to deseti-letí uplynulo. Při příležitosti tohoto jubilea byla Beseda za svou stoletou filantropickou činnost a za vzornou reprezentaci naší země v zahraničí odměněna významnou cenou **Gratias agit**, založenou Janem Masarykem a udělovanou každoročně ministrem zahraničních věcí ČR.

Beseda, dříve zvaná Beseda Volnost, byla založena v Bruselu 6. března 1904 na filantropických základech. Její členové se vždy snažili nejen vzájemně si pomáhat, ale po celou dobu své existence též pohotově reagovali na aktuální situaci v zemi, kde se narodili: před válkou finanč-

ně přispívali do sbírky na obranu republiky, po válce v Belgii zorganizovali sbírku na výstavbu nových Lidic, v 50. letech finančně přispěli svým belgickým spoluobčanům, postiženým důlní katastrofou v Marinelle, na počátku 90. let uspořádali pod vedením profesora Klášterského velkou sbírku na podporu dětského onkologického oddělení nemocnice v Motole, finanční sbírkou pomohli i obcím postiženým povodněmi (1997 - Bochoř, 2002 - Hořín, 2009 - MŠ v Novém Jičíně). Nyní se snažíme pomoci Klubu českých turistů při výstavbě Bezručovy chaty (viz strana 14).

Blížící se 110. výročí založení našeho krajanského spolku důstojně oslavíme pod záštitou velvyslance

ČR při EU pana Martina Povejšila a velvyslance ČR v Belgickém království pana Ivo Šrámků na Stálém zastoupení ČR při EU, rue Caroly 15 v Bruselu v neděli **23. března 2014**. Jmenovitou pozvánku s programem oslavy dostanou včas všichni členové Besedy i naši hosté. Těšíme se na to vzácné odpoledne a na setkání s Vámi.

Váš výbor Besedy

Záříjový výlet do Brugg a Gentu

Vážení příznivci a přátelé Besedy,

na sobotu **27. a na neděli 28. 9. 2014** vás tradičně zveme na celodenní výlet, tentokrát do Brugg a Gentu. Sejdeme se v Bruggách, projdeme se jimi (doprovázení mým výkladem) a zde také přenocujeme. Ráno se přesuneme do Gentu. Můžete se zúčastnit pouze jednodenního programu, ale pokud si to chcete užít i s přátelským posezením u večeře v restauraci a noční procházkou po Bruggách, raději se přihlaste, prosím, **do 20. 4. 2014** na spolkové adrese spolek@beseda.be, abych mohla včas najít a objednat ubytování. Počítejte s tím, že bude též nutné složit zálohu, kterou vám v případě zrušení, když budeme mít čas najít náhradníky, vrátíme. Záloha bude při pozdním zrušení, pokud se již nepodaří náhradníky najít, nevratná. Plný časový program vám včas sdělíme v příštím čísle Zpravodaje.

Těšíme se na vás.

výborka Alena

Nevzal by mě někdo na kafe?

„Nevzal by mě někdo na kafe?“ píši zoufalý vzkaz na Net do rubriky Hledám kamaráda, kamarádku. Jsem už dva týdny v Kodani a pořád bez přátel. Celý den pracuji v nemocnici a večer bych ráda s někým „splkla“. Mám spoustu přátel, ale s těmi mohu maximálně skypovat nebo telefonovat. Potřebuji, aby někdo seděl vedle mě, nebo proti mně a občas se mi podíval do očí. Potřebuji zajít do kina, nebo do divadla a pak si o tom povídat. Potřebuji během dne dostat SMS „nezajdeme na kafe?“

Jasně, mohu si za to sama. Nemusela jsem opouštět Prahu. Všichni říkali, abych nebláznila a nikam nejezdila. Jasně, mohla jsem dál vstávat každé ráno v pět, v šest tramvaj na konečnou, v sedm oblečená v uniformě se usmívat na staniční sestru, kterou prostě nemusím. Nerudná ženská, která si svoje neštěstí vybíjí na ostatních sestrách v nemocnici. Denně to samé, dokola a nikde žádná pořádná vyhlídka.

Sedla jsem k počítači a hledám práci. Vyskakují prima nabídky. Česání pomerančů ve Španělsku. Tam by se mi líbilo, je tam teplo, ale bude to dřina a neumím španělsky. Hmn, tak dál. Péče o devadesátiletého stařečka ve Švýcarsku. Je inkontinentní, péče 24 hodin denně. Ježkovy voči, to raději denně staniční sestru. Nene, takhle to nepůjde, udělám to obráceně. Zadáám své požadavky, vzdělání a upřesním, co hledám. CO vlastně hledám? No jo, co hledám? Ještě, že se nepťají proč. Chci klid, pohodu a práci, která má smysl. Vybírám kolonky – zdravotní setra, sociální pracovník, kliknu i na terénní pracovník a vychovatel. Chvilku čekám. A je to tady... eliminuji nabídky v Čechách. Chci někam ven a daleko. Ha, nemocnice v Kodani hledá do svého týmu zdravotní sestru, mluvící anglicky a německy. Nabízený plat se mi moc líbí. Čtu nabídku znovu a znovu. Je u toho i ubytování. Chystám se skákat radostí, ale pak se sama uzemním. Počkej, holka, počkej, ještě jsi ani neodepsala. Odeslání životopisu a žádosti o místo trvalo pár minut. Mám strach, že když to neudělám okamžitě, ráno si to rozmyslím a zase bude ráno budík v pět, v šest tramvaj a v sedm staniční... fuj!

Tak jsem tady. V Kodani. V práci mě přijali úžasně. Až tady jsem se dozvěděla, že jsem tu práci dostala jenom proto, že se nemocnice zapojila do nového projektu a jednou z podmínek bylo, že tým musí být evropský. Protože pacienti jsou z celé

Evropy a je třeba se s nimi domluvit. Nemocnice mě nadchla vybavením a vstřícností „mého“ mezinárodního týmu. Uvítali mě báječně a uspořádali pro mě večírek. Ten se neskutečně vydařil. Kdyby stál někdo pod oknem, „byl by z toho jelen“. Chvilku čeština, pak polština, rumunština, slovenština. Nakonec jsme se sjednotili a všichni mluvili anglicky. Říkala jsem si, jak je to báječné a že mám najednou spoustu přátel a kamarádů.

Ráno spěchám radostně do práce. Na chodbě po mně mrskne uklízečka zlostně okem. Hmn, to nebude moje kamarádka. Na sesterně je ticho a klid. Jen Sonja, polská zdravotní sestra se na mě usměje a předá mi službu. Vlastně všichni se na mě přívětivě usmívají, ale během třech týdnů se nenašel nikdo, kdo by zašel ke mně domů nebo jen tak po službě na kafe. Všichni spěchají domů. Scházejí se pravidelně jednou za čtrnáct dní v baru. Přivedou své drahé polovičky a pořádně se napijí, vlastně opijí. Byla jsem tam jednou. Nebylo možné s nimi nepít. Druhý den jsem měla hlavu jako stěp a bušili na mě permoníci.

A tak sedím sama ve svém kutlochu a posílám do světa svůj vzkaz: „Nevzal by mě někdo na kafe?“ Ale byla to chyba takhle hodit prosbu do éteru. Mám na mailu asi 150 nabídek. Většina z nich je pozvání na kávu do postele a já kávu v posteli prostě nepiji. Tak to nebyl dobrý nápad. Ale jeden vzkaz je jiný: „Zvu Tě na kávu. Podmínka je, že pojedeme na kole.“ Cože? Jaká podmínka? No to určitě! Podmínky tady určuju já, ne?

Sprcha. Usínání. Převalování. Jedu na kole kolem rybníka. Je nádherný den, slunce si stojí vysoko na obloze. Vedle mě jede ještě jedno kolo. Sedí na něm nějaký muž.

Ne, vlastně je to kluk. Dívám se na něj, usmívám se, tetelím se... Prásk. Narazím do stromu a budím se ze sna. Děsně mě mrzí, že nevím jak ten chlap, co vypadal jako kluk, vypadá. Pokouším se rychle usnout a volám sen zpátky. Nejde to. Ani kolo, ani rybník, natož ten záhadný muž. Sen prostě stávkuje. Tak vstávám, zapínám počítač. Však si tě prohlédnu, chlape jeden. Odpovídám neznámému kolistovi a navrhuji den a čas.

Vypadá báječně. Vysoký, štíhlý. Dokonce mám pocit, že nemá ani jeden špek. Nenápadně si stahuji triko, aby si nevšiml těch mých kolem pasu. Abych ho neodradila hnedle na začátku. Nebo nevystrašila. Co já? Špeky přeci. Čekám na něj u barokního kostela. Podle domluvy. Přijíždí. Jasně, že na kole. Naprosto neomylně míří ke mně.

Ahoj.

Ahoj.

Kde máš kolo? Neprozrazuji, že kolo považuji za nesmysl. Tvrdím, že jsem v Kodani teprve chvilku a něco jako kolo mi nepřišlo důležité. Že sháním spíše poličky, lepidlo, oranžový odpadkový koš, obrazy, nůžky na kuře a malé kladívko. Což je pravda, takže ani moc nelžu. Je trochu zklamaný. Takže co teď? On na kole se svým plánem ukázat mi něco „bezva“ a já majitelka dvou nohou se svým plánem chodit co nejméně. Uděláme kompromis. Pojedeme tramvaj. Strká kolo do tramvaje a já si stačím všimnout, že má pěkný pevný zadek. Tytyty, šeptá mi čertík v hlavě a já se musím usmát. Vtom se on otočí. To je prima, že máš dobrou náladu. Netuší, co moji dobrou náladu vyvolalo. Christiania... město uprostřed města. Nejslavnější squat v Evropě. Tohle jsi mi chtěl ukázat? Proplétáme se uličkami. Je

© foto Dušan Swalens, Kodan

© foto Dušan Swalens, Kodaň

to zvláštní a podivuhodné. Osobitá architektura zdejších domků a domečků. Uličky jsou plné lidí, turisté s batůžky se snaží občas fotit, což se jim nedaří. Vždycky je někdo z místních nychytá. Když to dobře dopadne, turistovi foťák zůstane. Můj nový kamarád se mi snaží nastínit osud Christianie. Neříkám mu, že jsem už o tomhle městě ve městě slyšela v nemocnici a četla na netu. Ví, že osud Christianie byl nahnutý, protože tu žili narkomani a různá individua. Užívám si toho zcela nekonvenčního prostředí. Projdeme se kolem jezera a přicházíme k malému bistru. Zve mě na slíbenou kávu. S kávou přináší malíčky koláčky. Mají skvělou a zvláštní chuť. Padají do mě jak cukroví o Vánocích. Nehltej je tak rychle a raději mi o sobě něco vyprávěj. Nevpravím, hltám ty koláčky. Po osmi koláčích se směju na něj, na lidi u sousedního stolu, na psa pod jejich stolem a vůbec je mi parádně. Zdravím každého, kdo jde kolem a rozdávám vizitky, tak milí mi všichni připadají. On se jen dívá, usmívá se, pozoruje moji spontánnost.

Vzbudil mě mobil. Volali mi z nemocnice. Je devět hodin. Co je s tebou? Jsi nemocná? Těžce se zvedám. Nemohu říci, že nejsem nemocná, ale že jsem blbá. Že jsem se nacpala koláčky z marihuany, v tramvaji jsem trvala na tom, že se projedu na kole, že jsem já prosila a škemrla na novém kamarádovi, aby u mě přespál. Za pár okamžiků mi proběhne hlavou včerejšek. Tohle všechno jsem dělala? Sakra!! Rychlá sprcha. Snažím se oblék-

nout. Říkám snažím, ne že se mi to vede. Rychle kabelku. Kde mám klíče? Kolo. Kolo? Co tady v předsíni dělá to kolo? Nemám šanci teď o tom přemýšlet. Musím do práce. Nenamalovaná, pobledlá, oblečená jako princezna Koloběžka I. vbíhám do ambulance. Pracuji celý den zcela automaticky. Během dne se mi vybavují útržky ze včerejšího odpoledne a večera. Jen si nemohu vzpomenout, jak se dostalo jeho kolo do mé předsíni. A hlavně, proč tam bylo ještě ráno. Nechápu a nerozumím. Ježkovy oči, je ještě něco, na co si nemohu vzpomenout? Určitě jsem byla sama v posteli? Vzpomínám si zcela jistě, že jsme si řekli, že jsme KAMARÁDI! Že ani jeden nemáme zájem o vážný vztah. Hlava mi třeští. Proč je jeho kolo u mě v předsíni?

Mám vztek sama na sebe. Vždyť ani nevím, jak se jmenuje. Ví, jak vypadá, jak mu padají vlasy do čela, jaký má pěkný zadek, pamatuji si jeho vypracované ruce. Ale nevím, jak se jmenuje. Jak jsem ho celé odpoledne oslovovala? Říkala jsem mu kamaráde až do chvíle, kdy přinesl ty báječné marihuované koláčky. Ty zpropadené koláče! Nevěděla jsem to, dokud to neřekl. Že nejsou „čisté“. Ale fakt je, že jsem se dlouho tak nepobavila a nezasmála. Ale proč mám doma v předsíni to kolo?

Konečně mi končí služba. Cestu domů ani nevnímám. Pořád si přehrávám video ze včerejška. Vcházím do domu. Kamarád sedí u mých dveří na mé stoličce. To je moje stolička! Sedám na ní, když se obouvám!

Taky tě zdravím, Markéto.

Já tě nezdravím! Já totiž ani nevím, jak se jmenuješ! Přišels pro kolo? A vůbec, proč je tvoje kolo u mě v předsíni? To byl blesk, vodopád naštvaných slov. Ulevilo se mi. Od rána poprvé.

To není moje kolo, to je tvoje kolo. Včera jsem ti ho dal, abychom mohli spolu jezdit po kraji. Mám ještě jedno, novější. Budeme spolu jezdit? Nadechnu se, že ještě něco zlého vyřeknu. Nejde to. Setsakramentsky mu to sluší, jak tam tak sedí zkroušeně na malé stoličce. Stojím nad ním. Vztek se pomalu rozpouští. Tak pojď dál, kamaráde. Ale ty koláčky ti dlouho neodpustím. To už se smějeme oba.

Tak jo, budeme si to připomínat a vprávé vnoučatům. Těší mě, jsem Paul.

Podává mi pravici, přidá lehounkou pusku na tvář. Promiň mi ten včerejšek, ale tys ty koláče tak hltala a já byl zvědavý, jak to zvládneš. To už se řehtáme v obýváku. Oživujeme si včerejší odpoledne a já přiběh dokončuji o ranní zaspání a mé dnešní fungování v nemocnici.

Ač nerada, děkuji za kolo. Druhý den k večeru vyrážíme kolmo za město. Občas na mě musí počkat, ale je trpělivý. Třetí den zase a pátý a desátý i pětadvacátý. Stala se z nás nerozlučná dvojka, vlastně bych měla říci kolka. Nespíme spolu. Jsme fakt kamarádi, ale pěkně to mezi námi jiskří. Zcela nekomarádsky. Před Vánocemi se chystám domů do Prahy. Přišel se rozloučit. Za zády má dárek pro mě. Je neohrabaný, což se mi líbí. Vytahuje objemný balíček a přeje mi hezké Vánoce doma u rodičů. Helma na kolo. Skáču radostí, můj skok míří k němu do náruče. Zcela komarádsky samozřejmě. Nejdříve mě zcela komarádsky chytil. Pak mě objal a začal mě nádherně líbat. Tedy zcela nekomarádsky. Dvacátého prosince se z nás stali milenci...

Marie Zajícová

Milí čtenáři,

Zpravodaj není nafukovací, a tak musíme tuto zajímavou povídku přerušit a otisknout ji na pokračování. Máte zato možnost popřemýšlet, jak bude povídka pokračovat. Jsme zvědaví, kdo odhadne správný konec. Napište nám, jak to vidíte.

Moje stáž v Bruselu

Ještě před necelým rokem by mě ani ve snu nenapadlo, že bych mohla díky naší škole vycestovat někam do ciziny, a už vůbec ne do Bruselu. Všichni stále jezdili přes program Erasmus studovat do zahraničí, a když se vrátili, oplývali nadšením. Mně to bylo upřímně jedno. Studuju českou filologii, a tak jsem neměla nikdy potřebu rozvíjet svá studia za hranicemi ČR, kde bych asi češtinu moc neuplatnila. Pak ale přišel ten osudový den. Jednou na semináři se nás jistá paní doktorka jen tak mezi řečí zeptala, zda by náhodou někdo z nás nechtěl jet pracovat do Bruselu do české školy. Už v ten okamžik jsem věděla, že tuhle příležitost si nesmím nechat ujít, protože se nebude nikdy opakovat. A tak jsem se ze dne na den rozhodla, že pojedu, a po všem možném nepříjemném vyřizování, zařizování, papírování a domlouvání to k mému překvapení nakonec klaplo.

Čím víc se ale můj odjezd blížil, tím větší jsem měla strach a vůbec se mi nikam nechtělo. Do Bruselu jsem dorazila jednoho dne brzy ráno. Po noční cestě v autobuse jsem byla doslova úplně mimo a vůbec jsem netušila, kde právě jsem, i když jsem si to nejmíň desetkrát vše vyhledala na google mapách včetně toho, jak se přesně dostanu autobusem ke své-

mu ubytování. Nakonec se mi podařilo dopravit se tam taxíkem. Náladu mi nezlepšil ani můj provizorní pokojíček vyhlížející spíše jako úklidová místnost či skladiště, kde se netopilo, a do toho ještě pytle odpadků u všech domů. První dojem byl vskutku šokující. Pomyslela jsem si, že se musím co nejdříve zase dostat domů a že nejspíš budu vracet stipendium, které jsem dostala od školy. Ani mé pracovní začátky se nejevily zrovna slavně. Když jsem poprvé vykročila sebevědomě do práce, venku silně pršelo, načež jsem shledala, že bez deštníku a v plátných botách to tu opravdu daleko nedotáhnu. Ve škole jsem si připadala jak Alenka v říši divů. Spousta cizích lidí, nové prostředí a hlavně spousta malých dětí. Vůbec jsem netušila, jak mám na ně mluvit a co si s nimi počít. Záhy jsem se ještě dozvěděla, že kromě sobotní školičky a nedělní školy budu společně s Olgou učit přes týden češtinu cizince a také, že budu mít nějaký kurz na ULB. Z tohoto jsem měla dost velké obavy, jelikož jsem s češtinou pro cizince neměla nejmenší zkušenosti. Hlavně to, že bych měla vést nějaký kurz na ULB, mi přišlo jako dost špatný vtíp.

První týden byl pro mě spíše jen seznamovací a postupně jsem se od své

šéfově Dáší dozvídala, co všechno budu mít na práci. Připadalo mi nereálné to všechno zvládnout a stihnout. Mé naděje na to, že bych zde začala psát diplomku, se v mžiku rozplynuly. Avšak po tomto prvním kritickém týdnu jsem se se vším smířila, přestala se litovat a řekla si, že není jiná možnost než to zvládnout. A tak šel den za dnem a já jsem se postupně dostávala do pracovního procesu a zvykala si na život v Bruselu.

Od začátku října šlo vše mnohem lépe. Poznávala jsem stále nové lidi a zjistila jsem, že i když bydlím v Bruselu, což pro mě do té doby bylo synonymem kariérního úspěchu, jsou všichni úplně normální a můžu se s nimi bavit o čemkoliv. Našla jsem si mezi nimi i spoustu přátel. Mimo jiné jsem se také přestěhovala do nového pokoje, kde jsem měla dokonce i stůl, takže jsem se mohla konečně s radostí pustit na plno do práce. Také počasí se zlepšilo, a jakmile na Brusel zasvítilo sluníčko, vypadal docela hezky. Po čase jsem se už i přestala ztrácet a docela dobře se ve městě orientovala. Věděla jsem, kde si nejlevněji nakoupím, kde mají dobré pivo, kde si můžu vyprat věci, jak se dostanu na nejrůznější místa atd. Jediné, co jsem nevěděla, bylo, jak si zorganizovat čas. Toho bylo stále málo. Ale i v tom jsem si velmi rychle musela najít systém, protože jsem se dozvěděla, že v Bruselu je naprosto normální pracovat i přes noc, takže jsem se tím začala řídit. Na únavu čas nezbyval. Nicméně práce mě bavila a každý den jsem se naučila něco nového. Čeština pro cizince byla nejnáročnější a díky tomu jsem si uvědomila, že ji vůbec nechápu. Učila jsem se vidět ji z jiného pohledu, a to z pohledu cizinců, které jsem obdivovala, že se do tohoto studia pustili. Stát se dobrým lektorem češtiny jako cizího jazyka, to je dlouhý proces, který trvá nejspíš několik let, takže tři měsíce byly dobré asi k tomu, abych jen trochu nahlédla na to, jak

taková výuka a příprava na ni probíhá. Zato s děťátkama ve školičce to byla radost a každou sobotu jsem odtud odcházela v dobré náladě. Cestu jsem si našla i k těm starším dětem, které mi zpočátku připadaly neovladatelné, ale nakonec jsem se se všema skamarádila a byli jsme myslím dobrá parta. Musím ale říct, že někdy mi daly vsutku zabrat.

Ač to tak nevypadá, čas jsem si našla i na zábavu. Občas jsem s přáteli chodila na vernisáže – zvlášť jedna z nich se vyvedla. Přišla jsem tam na kost

promočená, jelikož jsem podcenila belgické podnebí a neprozíravě si nevzala s sebou deštník, neboť bylo celý den nádherně. Hodně lidí se jistě na tento můj skvělý mokrý outfit pamatuje. Můj kulturní život zde obohatila také dvě divadelní představení a samozřejmě bruselské památky a muzea. O prázdninách na konci října jsem trochu cestovala a rozšířila si své cestovní zkušenosti o Antverpy, Bruggy, Lucemburk a Amsterdam. Celkově pobyt v Bruselu byl pro mě především obrovskou zkušeností,

a to nejen po pracovní stránce, ale i po stránce jazykové, sociální, organizační a hlavně jsem si ověřila, že se dokážu sama o sebe postarat v cizím velkoměstě a zařídit si nejrůznější věci. Jak řekli mí rodiče, když mě přijeli navštívit – „tož, už se můžeš vdávat.“ Asi měli pocit, že jsem konečně duševně dospěla. V neposlední řadě jsem ale také potkala zajímavé lidi, některé z nich si velmi oblíbila, a tak plánuju, že brzy do Bruselu opět zavítám.

Zuzana Mrázková

Milí krajané,

leckdy hledáte vy sami nebo vaši zahraniční přátelé dobře umístěné ubytování poblíž našeho hlavního města. O jednom takovém v krásné chráněné oblasti Českého krasu nám napsal člen naší Besedy, pan Vladimír.

Jedná se o **hotel Grand v Řevnicích**, který nabízí ubytování a oslavy pro jednotlivce i skupiny, sportovní, kulturní i turistické vyžití, relaxační programy apod. Všechny informace najdete na stránkách hotelu <http://www.hotel-grandrevnice.cz/> Své dotazy můžete adresovat na karm@iol.cz a při případné návštěvě pana Vladimíra, jenž je dlouhodobým spokojeným hostem hotelu, pozdravovat. ☺

Juniorfest opět v Bruselu

© foto Ctibor Kocman

Plzeňský dům v Bruselu v prosinci již podruhé přivítal dětský filmový festival. Konkrétně Mezinárodní filmový festival pro děti a mládež **JUNIORFEST**, jehož VI. ročník se konal převážně na hradozámku v Horšovském Týně, Plzni, Dobřanech a také právě v Bruselu. V Čechách si organizátoři pochvalovali návštěvnost ve výši 11 000 lidí. Bruselskou část zaštil zástupce Plzeňského kraje Zbyněk Prokop a s přípravami výrazně pomohla i Dagmar Straková, ředitelka České školy bez hranic.

JUNIORFEST divákům opět nabídl tři projekce - nové filmy a pohádky nejen pro děti. Letos se nám povedla filmová lahůdka, neboť jsme divákům v Bruselu mohli jako zcela prvním nabídnout zbrusu novou pohádku Zdeňka Zelenky *Duch nad zlato* s Viktorem Preissem v hlavní roli. Pohádka šla totiž do České televize až na Štědrý den.

A právě výše zmínění pánové byli hlavními hosty bruselské sekce festivalu. Návštěvníky čekala soutěž o knihy *Duch nad zlato*, kreativní workshopy (plackovač, tvoření apod.), pohádka, diskuse a autogramiáda s hosty. Celý večer se nesl ve velmi přátelské a uvolněné atmosféře. Další dvě projekce byly filmy *Čtyřlístek* ve službách krále a *Kovář z podlesí*.

Vzhledem k zájmu diváků by organizátoři rádi bruselskou část rozšířili. Snad se jim povede sehnat finanční prostředky a neopustí je nadšení. Po předloňské návštěvě režisérské legendy Václava Vorlíčka se v prosinci do pomyslné Síně slávy zapsali i pánové Preiss a Zelenka. Nechme se tedy překvapit, kdo nás navštíví v roce 2014. Více o **JUNIORFESTU** na www.juniorfest.cz

Judita Soukupová, ředitelka Juniorfestu

Naše burza knih a výstavba Bezručovy chaty

Teď si asi, milí krajané, říkáte, co mají tyto dvě věci společného?! Ten, kdo však sleduje, čím Beseda žije, ví, že jsme jarní promítání filmů Víta Karase spojili s burzou knih a koncem loňského roku dostali všichni, kdo jsou v naší databázi, seznam knih, které po burze zbyly. Také jsme již předem ohlásili, že výtěžek z prodeje nepůjde do pokladny Besedy, avšak že jej věnujeme na výstavbu **Bezručovy chaty na Lysé hoře v Beskydech**. Zapůsobilo na nás totiž to, že ji místní Klub českých turistů staví svépomocí. Chata v roce 1978 vyhořela a má být znovuotevřena v roce 2015, kdy uplyne 80 let od jejího vzniku.

Břežnová burza přinesla do sbírkové pokladny 125 eur, následné objednávky knih pomocí e-mailu vynesly 127 eur, celkem tedy 252 eur, což činí cca 7 000 Kč. **Vedoucí technické sekce KČT Jiří Stejskalík** nám sdělil, že za tuto sumu může klub pořídit např. jedny dveře do pokoje včetně zárubně, na dveřích bude tabulka se jménem dárce, tedy v daném případě naší Besedy. Děkujeme všem našim krajanům, kteří si knihy vybrali, získali nejen zajímavou četbu, ale přispěli zároveň na dobrou věc. Seznam zbylých knih připojím k jednomu z budoucích e-mailů nebo vám jej zašlu poštou, pokud nemáte počítač. Sběrka tedy bude nadále pokračovat, dobrovolně do ní můžete samozřejmě přispět, i když si objednávat knihy nechcete.

Pan Stejskalík nám napsal: „*Vaše zpráva ve věci podpory Bezručovy chaty na Lysé hoře v Beskydech nás mile překvapila, mysleli jsme si, že už se neozvete. Je to docela pěkná částka, kterou se Vám podařilo vybrat. Jistě s tím bylo dost starostí shánět knihy a pak je prodávat. Moc za peníze děkujeme! Nejen za peníze, ale také za solidaritu a sounáležitost s aktivitami Klubu českých turistů v Beskydech.*“

Do nové chaty budeme potřebovat celkem 16 ks dveří, každý dárce bude mít na dveřích svou vizitku. Stejným způsobem postupujeme u oken, 2/3 oken už jsou darovány. Každý dárce okna bude mít na rámu svou vizitku. Velká, panoramatická okna do restaurace jsou drahá, skládají se na ně třeba dvě rodiny. Současné bláznivé počasí (v Beskydech není téměř žádný sníh) nám umožňuje dopravit lidi na vrchol a pokračovat ve vnitřních instalačních pracích.

Je úžasné sledovat, jak jsou lidé i v této složité době solidární. Je moc příjemné vědět, že máme podporu i u krajanů v Belgii. Ještě jednou moc děkujeme za nezištnou pomoc, přejeme Vám a Vaším přátelům v Belgii pevně zdraví a hodně úspěchů v práci i v běžném životě.

S vděčností a s úctou Jiří Stejskalík, ved. techn. sekce KČT. "

Vánoční příběh rytíře Jana z Přimdy

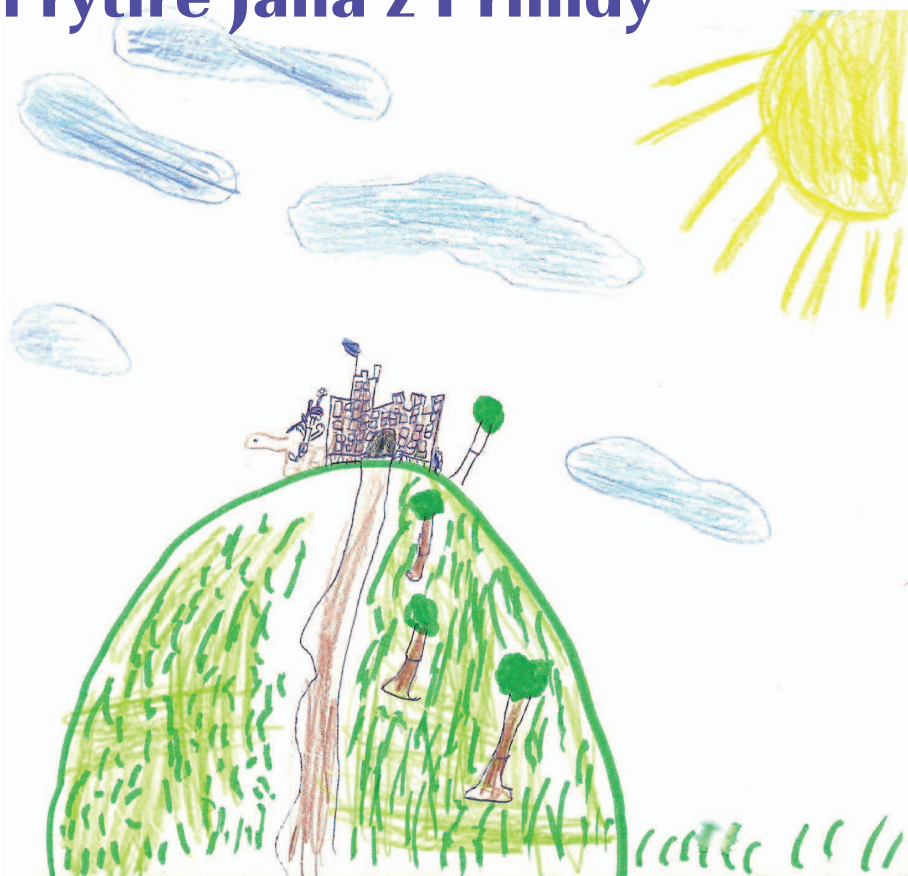
Možná si ti z Vás, kteří jezdí domů do České republiky autem, po překročení hranic v Rozvadově ze samé radosti, že už se blíží k domovu, ani nevšimnou zalesněného kopce, nad kterým se často vznáší mlžný opar, a také zříceniny hradu Přimda, která je dnes ovšem sotva patrná. Jedná se o jeden z nejstarších hradů u nás, který je opředený četnými pověstmi. O jedné z nich si dnes budeme vyprávět.

VÁNOČNÍ PŘÍBĚH RYTÍŘE JANA Z PŘIMDY

Už je to dávno, dávno, co se věž hradu Přimda tyčila do výšky a byla vidět do široka, do daleka. Kolem dokola hradu Přimda, kam až oko dohlédlo, se rozprostíraly zelené, hluboké lesy. Těmi lesy vedla cesta, po které projížděli kupci, procházeli krajánci a pocestní a někdy taky i loupežníci. Tou dobou žil na hradu Přimda moudrý a spravedlivý rytíř Jan.

Pár dní před Štědrým dnem se rytíř Jan vypravil na cestu do nedalekého města Stříbra, aby koupil kapra a čerstvou vánočku. Cesta mu příjemně ubíhala, na krajinu se snášely sněhové vločky, a tak zanedlouho měl nadohled věže stříbrského kostela. Projel městskou branou a rychle zamířil k obchodu na náměstí, nad kterým visel znak cechu pekařského – zakroucený preclík. Rytíř pohladil svého koníka, uvázal ho před obchodem a vstoupil dovnitř. Přivítal ho mistr pekař, a když viděl lesklou zbroj a plný měsíc, hned se k němu úslužně přitočil: „Čím mohu posloužit, urozený pane?“ „Chtěl bych vánočku, pro sebe i pro své zbrojnoše,“ řekl rytíř Jan. „Jak račte,“ řekl pekař, „právě jsme dopekli čerstvé, jsou samé máslo a rozinky a posypali jsme je těmi nejlepšími mandlemi. Jedna vánočka stojí jenom jednu zlatku.“ „Zlatku?“ řekl rytíř Jan. „Dobrá. Ale nekoupím, dokud neochutnám.“ Byl však spokojen, a tak řekl: „Připrav mi jich deset a dávej pozor, ať se nepřepočítáš. Přijdu si pro ně za chvíli.“

Potom spěchal rytíř Jan ke kádím na náměstí, kde se házeli kapři. Jan

vybral velkého zlatého šupináče a vložil ho do plátěné mošny. Když se vracel do pekařova krámu, zaslechl najednou šepot: „Jene, když mě pustíš, splním Ti tři přání.“ Jan se rozhlédl okolo sebe, ale nikoho neviděl. „Tady jsem,“ ozvalo se. Rytíř Jan vytáhl kapra z mošny a nevěřil svým uším: „Pust mě, Jene, a nebudeš litovat,“ šeptal kapr.

Když Jan viděl kaprový prosebné oči, bylo mu ho líto. Vždyť jsou Vánoce a zbrojnoši stejně nad rybou vždycky ohrnují nos. Vyšvihl se na svého koně, pobídl ho a už sjížděl k řece Mži, která se vinula pod hradbami. U řeky otevřel mošnu, vyndal z ní kapra a pustil ho do vody. Kapr sebou hodil a zmizel v řece. „Až budeš někdy potřebovat pomoc, Jene, vzpomeň si na mě,“ ozvalo se ještě a pak už bylo slyšet jenom šumění řeky. V ruce zůstala rytíři jenom zlatá šupina...

Jan vyzvedl vánočky a vracel se zpátky na Přimdu. Hlavou se mu pořád honily myšlenky na mluvícího kapra. Zamyšlen vjel do hradní brány a zamířil do kuchyně. „Pane, zapomněl jste

na rybu,“ řekl Janovi hradní kuchař. „Nezapomněl,“ řekl Jan, „vyměnil jsem ji za tři přání a tuhle zlatou šupinu. Třeba se nám někdy bude hodit.“ „Jak myslíte, pane,“ řekl kuchař a myslel si svoje. „Upeču tedy chlapům místo kapra kýtu z divočáka. A co ta šupina? Schovejte si ji raději do mošny.“

Na Štědrý den si Jan na šupinu vzpomněl. Ať si ti, co budou projíždět i za tisíc let okolo našeho hradu, vzpomenu na nás a na naše příběhy, pomyslel si. V tu chvíli šupina zazářila a ozval se hlas: „Tvoje první přání je splněno, rytíři Jane... A nezapomeň, máš ještě dvě přání, až budeš potřebovat, zavolej a já Ti pomůžu.“

A tak ti z nás, kteří projíždějí v čase Vánoc okolo Přimdy, mohou díky kouzelné šupině znovu prožívat příběhy statečného rytíře Jana a jeho udatných zbrojnošů, kteří žili na hradě před dávnými a dávnými lety.

Autor: Jarda Straka
Ilustrace: Jeníček Straka

Společenská rubrika

Milí krajané, nezapomínejte nám včas zasílat zprávy o významných událostech ve Vašem životě. Děkujeme.

13. prosince 2013 se narodila Juliette, dcera Jana Gabriela a Kristiny Čaplovičové. Starší sestra se jmenuje Magdaléna.

26. prosince 2013 se narodil Alex, syn Oliviera Bertheta a Gabriely Kocánkové.

Upřímně blahopřejeme. Necht' vám děti přinášejí jen samou radost!

11. února 2014 oslaví kulaté narozeniny pan Miroslav Černý, muzikolog.

22. února 2014 oslaví narozeniny paní Anna Kratochvílová, bývalá sboristka v La Monnaie.

28. února 2014 oslaví narozeniny bývalý hokejový reprezentant Československa, pan Oldřich Zábrodský.

13. března 2014 oslaví obdivuhodné narozeniny paní Gertruda Waksová.

23. března 2014 oslaví narozeniny paní Svatoslava Čulíková z Lutychu.

1. dubna 2014 oslaví narozeniny paní Adrienna Vander Perre, bývalá tlumočnice.

6. března 2014 oslaví 110. narozeniny naše milá Beseda.

Všem jubilantům srdečně blahopřejeme a přejeme hodně zdraví a spokojenosti do dalších let.

Kalendář Českého krajského spolku Beseda:

Fotokroužek	ČŠBH Avenue A. Buyl 152 1050 Brusel	neděle 9. 2. 2014 14:00 - 16:30 Změna vyhrazena.
Výstava makrofotografií BIO-LOUTKY	České centrum Brusel, Avenue A. Buyl 150, 1050 Brusel	10. 2. – 10. 3. 2014 vernisaž pondělí 10. 2. 2014 od 19:30 hodin
Fotovýprava - krajina	Národní botanická zahrada v Meise – bude upřesněno e-mailem	neděle 16. 3. 2014 9:30 - 13:00 Změna vyhrazena.
Oslava 110. založení Besedy	Stálé zastoupení ČR při EU Rue Caroly 15 1050 Brusel	neděle 23. 3. 2014 od 14 hodin
Fotokroužek	ČŠBH Avenue A. Buyl 152, 1050 Brusel	neděle 27. 4. 2014 14:00 - 16:30 Změna vyhrazena.
Dětský den a grilování v „Lese snů“	« Bois des Rêves » u Ottignies a Wavru	neděle 1. 6. 2014 od 12 hodin
Víkendový výlet do Brugg a Gentu		sobota 27. 9. 2014 a neděle 28. 9. 2014

Zpravodaj vychází čtvrtletně. Členové Besedy dostávají výtisk poštou automaticky, ostatní na požádání. Každý zájemce může dostávat elektronickou verzi Zpravodaje e-mailem, stáhnout si jej též můžete z webových stránek Besedy, www.beseda.be

Příští číslo Zpravodaje vyjde v květnu 2014, uzávěrka pro vaše příspěvky je 13. dubna 2014.

Pište nám na adresu spolek@beseda.be, nebo poštou na:
Český krajský spolek Beseda, 51, rue des Arbalétriers, 1420 Braine-l'Alleud
Telefon: 0032 (0)2 / 384 96 44, Mobil: 0032(0)497 / 92 81 62